

Dětství, adolescence. Dospělost?

DALIBOR V PUBLIKOVATELNÝCH OBRAZECH

Miláček na zabití

JEHO PŘÁTELE TO MYSLÍ UPŘÍMNĚ A NEBOJÍ SE TO NAPSAT

ECHO TÝDENÍK

NEPRODEJNÉ ČÍSLO 50 • 25. LEDNA 2022

Dali Family

LINDA,
ESTER,
JOHANKA,
LAURA
A JEJICH
TYGR

VŠECHNO NEJLEPŠÍ, DALIBORE
FIČÁK NEKONČÍ...

CYRIL HÖSCHL: VZPOMÍNKA NA MLADÉHO NOVINÁŘE

Představme si, že v nějaké nejmenované zemi, řekněme v Anglii, narůstá politické napětí a je těsně před dramatickými volbami. V nich se má rozhodnout mezi labouristy a konzervativci. Předvolební průzkumy ukazují zhruba vyvážené preference. Předseda vítězné strany bude premiérem. Každá drobnost může posunout jazýček na misce vah ve prospěch jedné či druhé strany.

Do toho přijde nečekaná událost: potomek jednoho ze dvou hlavních soupeřů se pokusí o sebevraždu a je inkognito převezen na psychiatrii. Všichni paparazziové, bulvární tisk a komerční televize se mohou přetrhnout, aby zjistili, kam se nemocný poděl a co s ním je. Jednomu z nich se to málem podaří.

Psychiatrické zařízení, kde je ostře sledovaný pacient umístěn, se může pochlubit tím, že se z něj nikdy žádné důvěrné informace do mediálního prostoru nevynesly, a to ani tehdy, když se v něm léčili členové královské rodiny, slavní umělci a bývalí či budoucí významní politici. Tentokrát však bylo namále: mladý, neopotřebovaný, aktivní reportér známé komerční TV se dostal s kameramanem a mikrofonem až prakticky před sesternu na oddělení, kde by nikdo nepovoláný správně neměl co dělat. Tam ho zastihl vedoucí lékař se zdviženým obočím. Když pochopil, o co jde, varoval mladého muže s kamerou: jestli nevypnete ten mikrofon a okamžitě neodejdete, tak je to hyenismus. Uvědomte si, že ten chudák, po kterém slídíte, nemá s politikou co dělat a je kromě své poruchy obětí jak svého otce, tak médií a situace, do které se nikoli vlastní vinou dostal.

A tehdy onen mladý, bystrý a jistě ambiciózní novinář, jenž mohl v tu chvíli vyhrát bingo a „změnit dějiny“, sbalil své náradí a odešel, aniž pacienta, který byl na dosah ruky, kontaktoval. Nikdo se nikdy od něho nejen o prominentním pacientovi, ale ani o tomto zážitku nic nedozvěděl. Podřídil etice svou profesní ambici a ctižádost a dobrovolně obětoval svou životní šanci. Přitom jak on, tak zmíněný lékař svou zdrženlivostí přispěli k vítězství labouristů, které nevolili, a premiéra, kterého nechtěli.

A od těch dob jsme s Daliborem přáteli. Za sebe mohu říci, že mi to v obdivu k němu vydrží až za hrob. Q.B.F.F.F. nejméně do 120.

Cyril Höschl

HELENA CHALOUPKOVA: MOTÝL EMANUEL

Tak, Dalibor má padesát! Jak dlouho se známe? Řekla bych velmi dlouho. Poprvé jsem ho znala znamenala někdy v roce 1994 v Lidových novinách. Už si nepamatuji, za jakých to bylo okolností. Ale byla to ta „prehistorická doba“, kdy jsem jako advokátka ještě úzce spolupracovala přímo s jednotlivými novináři a redakcemi. Mohl konzultovat články či mít dotaz k nějakému zákonu. Nevím. Rozhodně to byla doba plná ideálů a nových podnětů. Dalibor se zdržel v Lidovkách krátce, zamířil na Novu, ale po tomto extempore s televizním vysíláním se naše cesty opět setkaly a trvají dodnes. Ať šlo o krátkou epizodu ve Spy, naopak dlouhou a úspěšnou v časopisu Týden, pak v Maffie a Lidových novinách. A dnešně v Echo Media. Je to více jak dvacet pět let spolupráce.

Pravda, za tu dobu jsme spolu zažili ledacos, většinu toho nelze ani publikovat, už i pro moji povinnost mlčenlivosti. Takže veselá historka nebude. Občas jsem si v průběhu těch let připadala jako hasičský sbor, protože Dalibor, jak známo, jedná rychle, spontánně a já se k mnohým věcem dostávám až když se valí dým či přímo hoří. Ale přece jenom mohu dát něco k dobru. Když jsem Dalibora poznala, byl velmi mladý (kolem dvaceti dvou let – já měl o dvacet let víc). Pro tehdejší dojem, který na mně udělal – štíhlý, vysoký, v brejličkách, s dlouhým kudrnatými vlasy svázanými do culíku, neklidně a neustále pobíhající z místa na místo –, jsem mu

CYRIL HÖSCHL: VZPOMÍNKA NA MLADÉHO NOVINÁŘE

Představme si, že v nějaké nejmenované zemi, řekněme v Anglii, narůstá politické napětí a je těsně před dramatickými volbami. V nich se má rozhodnout mezi labouristy a konzervativci. Předvolební průzkumy ukazují zhruba vyvážené preference. Předseda vítězné strany bude premiérem. Každá drobnost může posunout jazýček na misce vah ve prospěch jedné či druhé strany.

Do toho přijde nečekaná událost: potomek jednoho ze dvou hlavních soupeřů se pokusí o sebevraždu a je inkognito převezen na psychiatrii. Všichni paparazziové, bulvární tisk a komerční televize se mohou přetrhnout, aby zjistili, kam se nemocný poděl a co s ním je. Jednomu z nich se to málem podaří.

Psychiatrické zařízení, kde je ostře sledovaný pacient umístěn, se může pochlubit tím, že se z něj nikdy žádné důvěrné informace do mediálního prostoru nevynesly, a to ani tehdy, když se v něm léčili členové královské rodiny, slavní umělci a bývalí či budoucí významní politici. Tentokrát však bylo namále: mladý, neopotřebovaný, aktivní reportér známé komerční TV se dostal s kameramanem a mikrofonem až prakticky před sesternu na oddělení, kde by nikdo nepovolaný správně neměl co dělat. Tam ho zastihl vedoucí lékař se zdviženým obočím. Když pochopil, o co jde, varoval mladého muže s kamerou: jestli nevypnete ten mikrofon a okamžitě neodejdete, tak je to hyenismus. Uvědomte si, že ten chudák, po kterém slídíte, nemá s politikou co dělat a je kromě své poruchy obětí jak svého otce, tak médií a situace, do které se nikoli vlastní vinou dostal.

A tehdy onen mladý, bystrý a jistě ambiciózní novinář, jenž mohl v tu chvíli vyhrát bingo a „změnit dějiny“, sbalil své náradí a odešel, aniž pacienta, který byl na dosah ruky, kontaktoval. Nikdo se nikdy od něho nejen o prominentním pacientovi, ale ani o tomto zážitku nic nedozvěděl. Podřídil etice svou profesní ambici a ctižádost a dobrovolně obětoval svou životní šanci. Přitom jak on, tak zmíněný lékař svou zdrženlivostí přispěli k vítězství labouristů, které nevolili, a premiéra, kterého nechtěli.

A od těch dob jsme s Daliborem přáteli. Za sebe mohu říci, že mi to v obdivu k němu vydrží až za hrob. Q.B.F.F.F. nejméně do 120.

Cyril Höschl

HELENA CHALOUPKOVÁ: MOTÝL EMANUEL

Tak, Dalibor má padesát! Jak dlouho se známe? Řekla bych velmi dlouho. Poprvé jsem ho zaznamenala někdy v roce 1994 v Lidových novinách. Už si nepamatuji, za jakých to bylo okolností. Ale byla to ta „prehistorická doba“, kdy jsem jako advokátka ještě úzce spolupracovala přímo s jednotlivými novináři a redakcemi. Mohl konzultovat článek či mít dotaz k nějakému zákonu. Nevím. Rozhodně to byla doba plná ideálů a nových podnětů. Dalibor se zdržel v Lidovkách krátce, zamířil na Novu, ale po tomto extempore s televizním vysíláním se naše cesty opět setkaly a trvají dodnes. Ať šlo o krátkou epizodu ve Spy, naopak dlouhou a úspěšnou v časopisu Týden, pak v Mafře a Lidových novinách. A dnes v Echo Media. Je to více jak dvacet pět let spolupráce.

Pravda, za tu dobu jsme spolu zažili ledacos, většinu toho nelze ani publikovat, už i pro moji povinnost mlčenlivosti. Takže veselá historika nebude. Občas jsem si v průběhu těch let připadala jako hasičský sbor, protože Dalibor, jak známo, jedná rychle, spontánně a já se k mnohým věcem dostávám, až když se valí dým či přímo hoří. Ale přece jenom mohu dát něco k dobru. Když jsem Dalibora poznala, byl velmi mladý (kolem dvaceti dvou let – já měla o dvacet let víc). Pro tehdejší dojem, který na mne udělal – štíhlý, vysoký, v brejličkách, s dlouhými kudrnatými vlasy svázanými do culfku, neklidný a neustále pobíhající z místa na místo –, jsem mu

